

**DECIZIA** nr. 140/2016  
privind solutionarea contestatiei formulata de  
**SC x SA,**  
prin lichidator judiciar x,  
inregistrata la DGRFPB sub nr. x

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata de AFCM Bucuresti, cu adresele nr. x, inregistrate la DGRFPB sub nr. x, cu privire la contestatia formulata de **SC x SA**, cu sediul in x, prin lichidator judiciar x.

Obiectul contestatiei inregistrata la DGRFPB sub nr. x, completata prin adresa inregistrata sub nr. x, il constituie Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-MJ x, comunicata in data **19.10.2015**, emisa de AFCM Bucuresti in baza Raportului de inspectie fiscala nr. F-MJ x, prin care s-au stabilit obligatii de plata in suma totala de x lei:

- x lei = TVA;
- x lei = dobanzi/majorari de intarziere aferente TVA;
- x lei = penalitati de intarziere aferente TVA.

Constatand ca, in speta, sunt intrunite conditiile prevazute de art. 205 alin. (1), art. 206, art. 207 alin. (1) si art. 209 alin. (1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, coroborate cu dispozitiile art. 352 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de **SC x SA**, prin lichidator judiciar x.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta urmatoarele:

**I.** Prin contestatia formulata societatea aduce urmatoarele argumente:

Organele de inspectie fiscala au mentionat eronat ca facturile nu contin informatiile obligatorii prevazute la art. 155 (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, intrucat legislatia in vigoare obliga la inscrierea denumirii serviciilor prestate si nicidecum la detalierea serviciilor prestate.

De asemenea, facturile cuprind pretul unitar al serviciilor prestate.

Pentru fiecare prestare de serviciu au fost prezentate procese-verbale, intocmite la data receptionarii serviciilor, referitoare la: serviciile prestate, perioada in care au fost prestate serviciile, numarul de ore alocate pentru fiecare operatiune.

Lipsa existentei tarifului in procese-verbale referitoare la serviciile prestate pentru fiecare operatiune in parte nu este in masura sa conduca la ideea ca serviciile nu au fost prestate.

Legislatia fiscala nu impune elemente obligatorii sau un anumit mod de redactare a situatiilor de lucrari, rapoartelor sau proceselor-verbale de receptie a serviciilor prestate, lasand la latitudinea partilor contractante modul de intocmire al acestora.

Organele de inspectie fiscala au ignorat recomandarea organelor de solutionare a contestatiilor cu privire la faptul ca nu ar trebui sa se limiteze doar la forma si continutul contractelor si a rapoartelor de activitate, ci sa analizeze si intentia societatii de a realiza operatiuni taxabile.

Softul achizitionat este un soft integrat, o platforma unica si unitara de operare in cadrul societatii, utilizat de toate departamentele, de la emiterea facturilor pana la evidenta pe gestiuni, de la stornarile specifice activitatii de distributie pana la emiterea diverselor rapoarte necesare analizei activitatii.

Intrucat debitul reprezentand TVA nu este datorat, rezulta ca nu sunt datorate nici accesoriile aferente TVA calculate de organele de inspectie fiscala.

In concluzie, societatea solicita admiterea contestatiei.

II. In baza Raportului de inspectie fiscala nr. F-MJ x, AFCM Bucuresti a emis Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-MJ x, prin care s-au stabilit obligatii de plata in suma totala de x lei:

- x lei = TVA;
- x lei = dobanzi/majorari de intarziere aferente TVA;
- x lei = penalitati de intarziere aferente TVA.

III. Fata de constatările organelor fiscale, sustinerile contestatarei, reglementarile legale in vigoare pentru perioada analizata si documentele existente in dosarul cauzei se retin urmatoarele :

### **3.1 Referitor la TVA in suma de x lei:**

***Cauza supusa solutionarii este daca societatea are drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturile emise de SC x SRL, reprezentând prestări de servicii, în condițiile în care argumentele si documentele depuse in sustinerea contestatiei nu sunt de natura sa modifice constatările organelor de inspectie fiscală.***

#### **În fapt:**

1. Prin Decizia de impunere nr. F-MC nr. x emisa in baza Raportului de inspectie fiscala nr.x, DGAMC a stabilit in sarcina societatii obligatii fiscale de plata in suma totala de x lei (x lei TVA + x lei accesorii aferente TVA).

Cu privire la TVA, organele de control au constatat si faptul ca, in perioada 01.04.2011 - 30.11.2012, in baza contractelor de prestări servicii încheiate cu SC x SRL, nr. x, având ca obiect „servicii de dezvoltare și implementare a softului existent „x” și nr. x, având ca obiect „servicii de dezvoltare și implementare a softului existent „x”, societatea a dedus in mod eronat taxa pe valoarea adăugată în sumă totală de x lei (x lei înscrisă în facturile emise în baza contractului de prestări servicii nr. x și în sumă de x lei înscrisă în facturile emise în baza contractului de prestări servicii nr. x).

Impotriva acestei decizii de impunere societatea a formulat contestatie, care a fost solutionata de Directia Generala de Solutionare a Contestatiilor din cadrul ANAF

prin Decizia nr. x, care a dispus, printre altele si desfiintarea partiala a actului atacat cu privire la TVA in suma de x lei si accesoriile aferente acestui debit.

Urmare reverificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală din cadrul AFCM Bucuresti au constatat că rapoartele de activitate puse la dispozitie de societate nu contin detalii privind tarifele practicate si modalitatea de stabilire a valorii facturate, astfel ca aceasta nu întrunește condițiile prevăzute la art. 145 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal si au restabilit suplimentar de plata TVA in suma de x lei prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-MJ x.

**In drept**, potrivit prevederilor art. 145, art. 146 si art. 156 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

**“Art. 145** (1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) **operațiuni taxabile.**”

**“Art. 146** (1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie **prestate în beneficiul său** de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155.”

**“Art. 156.** - (1) Persoanele impozabile stabilite în România trebuie să țină evidențe corecte și complete ale tuturor operațiunilor efectuate în desfășurarea activității lor economice.

(2) Persoanele obligate la plata taxei pentru orice operațiune sau care se identifică drept persoane înregistrate în scopuri de TVA, conform prezentului titlu, **în scopul desfășurării oricărei operațiuni, trebuie să țină evidențe pentru orice operațiune reglementată de prezentul titlu.** (...)

(4) **Evidențele prevăzute la alin. (1)-(3) trebuie întocmite și păstrate** astfel încât să cuprindă informațiile, documentele și conturile, inclusiv registrul nontransferurilor și registrul bunurilor primite din alt stat membru, **în conformitate cu prevederile din norme.**”

Conform prevederilor pct. 45 alin. (2) si pct. 79 alin (1) din HG nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

**“45.** (2) Pentru exercitarea dreptului de deducere prevăzut la alin. (1) trebuie îndeplinite condițiile și formalitățile prevăzute la art. 145 – 147<sup>1</sup> din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, factura nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA pentru operațiunile efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 153 din Codul fiscal.”

**“79.** (1) În sensul art. 156 alin. (4) din Codul fiscal, fiecare persoană impozabilă va ține următoarele evidențe și documente:

a) evidențe contabile ale activității sale economice;

b) al doilea exemplar al facturilor sau altor documente emise de aceasta și legate de activitatea sa economică, conform prevederilor pct. 76;

c) facturile sau **alte documente primite și legate de activitatea sa economică.**"

Referitor la justificarea dreptului de deducere a TVA aferenta serviciilor de bunuri si servicii se retin urmatoarele:

In conformitate cu prevederile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

**"La stabilirea sumei unui impozit sau unei taxe in intelesul prezentului cod, autoritatile fiscale pot sa nu ia in considerare o tranzactie care nu are un scop economic sau pot reincadra forma unei tranzactii pentru a reflecta continutul economic al tranzactiei".**

Rezulta ca art. 11 alin. (1) din Codul fiscal consacra, la nivel de lege, *principiul prevalentei economicului asupra juridicului*, al realitatii economice, in baza caruia **autoritatile fiscale au dreptul** sa analizeze orice operatiune (tranzactie) nu numai din punct de vedere juridic, ci si din punct de vedere al **scopului economic urmarit** de contribuabil. In acest spirit, o tranzactie normala din punct de vedere juridic, poate sa nu fie luata in considerare sau sa fie reincadrata din punct de vedere economic, in scopul aplicarii legii fiscale.

Astfel, din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata, reglementarile fiscale permit, in circumstante anume determinate, deducerea acesteia *chiar si in situatia in care o persoana impozabila nu a fost inca inregistrata in scopuri de taxa*, cu conditia ca persoana in cauza sa-si dovedeasca intentia de a desfasura o activitate economica ce presupune realizarea de operatiuni taxabile, iar investitiile pregatitoare sunt necesare initierii acestei activitati economice. *A fortiori, o persoana impozabila deja inregistrata in scopuri de TVA, are dreptul la deducere in aceeasi masura in care intentia de a desfasura activitatea economica generatoare de operatiuni taxabile este sustinuta de dovezi obiective, din care rezulta ca achiziitiile sunt destinate a fi utilizate in folosul tranzactiilor impozabile viitoare.*

Incepand cu data aderarii Romaniei la Uniunea Europeana, sunt luate in considerare si deciziile Curtii Europene de Justitie, in vederea aplicarii uniforme a legii, avand in vedere ca tara noastra este obligata, printre altele, sa respecte aquis-ul comunitar in domeniul TVA.

Astfel, in hotararea data in cazul C-110/94 Inzo, Curtea Europeana de Justitie a retinut ca art. 4 al Directivei a 6-a (echivalentul art. 127 din Codul fiscal) trebuie interpretat in sensul ca, din momentul in care administratia fiscala a admis calitatea de persoana impozabila din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata unei societati *care si-a declarat intentia sa inceapa o activitate ce da nastere la operatiuni impozabile*, comandarea unui studiu de rentabilitate pentru activitatea proiectata, poate fi considerata activitate economica in sensul acestui articol, chiar daca acest studiu are ca scop sa examineze in ce masura activitatea proiectata este rentabila (paragr. 18 din hotarare).

In cazul C-37/95 Ghent Coal Terminal NV, Curtea a retinut ca art. 17 din Directiva a 6-a (echivalentul art. 145 din Codul fiscal) trebuie interpretat in sensul in care sa i se permita unei persoane impozabile ce actioneaza ca atare sa deduca TVA pentru bunuri ce i-au fost livrate sau pentru servicii care i-au fost prestate in scopul realizarii lucrarilor de investitie, si *pe care a intentionat sa le foloseasca in cadrul*

*operatiunilor taxabile*. Dreptul de deducere ramane dobandit cand, din motive de circumstanta ce nu depind de vointa sa, persoana impozabila nu s-a folosit niciodata de bunurile si serviciile achizitionate in scopul realizarii de operatiuni taxabile.

Totodata, jurisprudenta Curtii Europene de Justitie recunoaste statelor membre **dreptul de a solicita dovezi** pentru demonstrarea dreptului de deducere al taxei pe valoarea adaugata.

Astfel, in hotararea data in cazul C-85/95 John Reisdorf, Curtea Europeana de Justitie a subliniat ca distinctia dintre exercitarea dreptului de deducere a TVA si demonstrarea acestuia la controalele ulterioare este inerenta in functionarea sistemului comun de TVA (paragr. 19 din hotarare), iar prevederile comunitare referitoare la exercitarea dreptului de deducere nu guverneaza demonstrarea acestui drept dupa ce acesta a fost exercitat de catre persoana impozabila (paragr. 26 din hotarare). In acest sens, legislatia comunitara **da statelor membre puterea de a stabili regulile pentru supravegherea exercitarii dreptului de deducere a TVA**, in special modul in care persoanele impozabile urmeaza sa isi stabileasca acest drept (paragr. 29 din aceeași hotarare).

La paragr. 46 din cauzele reunite C-110/98 la C-147/98 Gabalfrisa se face trimitere la paragr. 23 si 24 din cazul C-110/94 Inzo si paragr. 24 din cazul C-268/83 Rompelman, unde Curtea a stabilit ca **este obligatia persoanei care solicita deducerea taxei pe valoarea adaugata sa demonstreze ca sunt indeplinite toate conditiile legale pentru acordarea deducerii** si art. 4 din Directiva a VI-a (in prezent, Directiva 112/2006/CE) nu impiedica **autoritatile fiscale sa solicite dovezi obiective care sa sustina intentia declarata a persoanei** in cauza de a desfasura activitate economica dand nastere la operatiuni taxabile. In cazurile de frauda sau de abuz, in care, de exemplu, persoana implicata, sub pretextul intentiei de a desfasura o anumita activitate economica, de fapt cu intentia de a obtine bunuri proprii pentru care se poate obtine o deducere, autoritatea fiscala poate cere replata sumelor retroactiv pe baza faptului ca acele deduceri au fost efectuate pe declaratii false.

In sfarsit, principiul **prevalentei substantei** asupra formei constituie un principiu fundamental al sistemului comun de TVA instituit de legislatia comunitara, care se aplica in concordanta cu celelalte principii recunoscute de legislatia si jurisprudenta comunitara, printre care principiul **luptei impotriva fraudei**, a evaziunii fiscale si a **eventualelor abuzuri**. Din acest motiv legislatia fiscala conditioneaza deductibilitatea TVA a achizitiilor de **indeplinirea cumulativa a conditiilor de forma** (inclusiv conditia ca persoana impozabila sa detina factura care sa contina informatiile obligatorii prevazute de lege) si **a conditiei de fond esentiale**, aceea ca achizitiile pentru care se solicita deducerea sa fie destinate utilizarii in folosul propriilor operatiuni taxabile ale persoanei impozabile.

Prin urmare, persoanele impozabile au dreptul sa-si deduca taxa pe valoarea adaugata aferenta achizitiilor de bunuri si servicii numai daca sunt indeplinite **doua conditii cumulative**, si anume: achizitiile sunt destinate utilizarii in folosul operatiunilor taxabile si au la baza facturi care contin obligatoriu toate informatiile necesare stabilirii dreptului de deducere. In aceste conditii, pentru a dovedi ca serviciile achizitionate sunt utilizate, intr-adevar, in folosul operatiunii taxabile, persoana impozabila este obligata nu numai sa detina factura in care este inscrisa taxa pe valoarea adaugata deductibila, ci

**sa si demonstreze ca serviciile facturate au fost prestate efectiv in folosul operatiunii taxabile respective.**

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, se reține că în perioada verificată, **SC x SA** și-a exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în sumă totală de x lei, înscrisă în facturile emise de furnizorul SC x SRL, reprezentând „servicii de dezvoltare și implementare” a soft-urilor x și x, conform contractelor de prestări servicii nr. x și nr. x.

Din analiza clauzelor contractuale se reține că, potrivit pct. 2.1 al ambelor contracte, obiectul contractului îl constituie:

*“Executantul prestează pentru Beneficiar servicii de dezvoltare și implementare a softului existent „x” ( x), în mod continuu pe toată durata derulării acestui contract, în funcție de nevoile și solicitările Beneficiarului, respectiv modificare, updatare și mentenanța necesare rulării programului informatic de gestiune al Beneficiarului în conformitate cu activitatea Beneficiarului”.*

Totodată, se reține că la pct.III Valoarea contractului din ambele contracte, este prevăzut:

*“3.1 Pentru serviciile prestate de Executant, Beneficiarul va achita lunar o sumă determinată de comun acord, stabilită în funcție de activitățile prestate efectiv de Executant.*

*3.2 În Anexa nr.1 la prezentul contract sunt precizate tarifele de bază agreeate de părți.*

*3.3 Executantul va transmite Beneficiarului un raport de activitate în care va preciza lucrările executate, Raport care va fi supus aprobării Beneficiarului, urmând ca pe baza acestui raport să se emită factura fiscală.”*

De asemenea, se reține că în Anexa nr.1 la contractele de prestări servicii nr. x și nr. x sunt prevăzute următoarele **tarife generale** aplicabile: montare echipamente x-c lei/echipament; configurare echipamente x-c lei/ora; diagnosticare componente x-c lei/ora; dezvoltare x-c lei/ ora; implementare dezvoltare x-c lei/ora; administrare si configurare system x-c lei/ ora, etc.

La facturile fiscale emise in baza celor doua contracte, societatea a anexat o serie de rapoartele de activitate in care sunt enumerate operațiunile realizate, respectiv: dezvoltare soft existent, implementare dezvoltare modul server, updatare system, creare design și grafică, prelucrare și scanare imagini, instalare și configurare, etc, precum și numărul total de ore aferente fiecărei operatiuni efectuate in perioada de raportare.

De asemenea, în aceleași rapoarte, operațiunile menționate nu au fost cuantificate, respectiv nu s-a putut stabili tariful utilizat, întrucât prin anexa nr. 1 la contracte, tarifele nu sunt fixe pentru fiecare operațiune, organele de inspecție fiscală comparând valorile înscrise în facturi cu valorile care rezultă din înmulțirea orelor menționate în rapoarte cu tarifele maxime din anexă, rezultând astfel diferențe mari.

Nu pot fi retinute in solutionarea favorabila a cauzei niciunul dintre argumentele societatii, avand in vedere urmatoarele considerente:

1. Simpla contractare a serviciilor de catre societatea contestatara **nu este suficienta** pentru a demonstra scopul achizitiei acestora, intrucat, intr-o atare ipoteza,

ar fi suficienta doar indeplinirea conditiei prevazuta de art. 146 din Codul fiscal (detinerea documentului justificativ) pentru ca o persoana impozabila sa deduca imediat, integral si nelimitat taxa aferenta achizitiilor. Or, o asemenea ipoteza ar lipsi de orice efecte juridice dispozitiile art. 145 alin. (2) teza intai din Codul fiscal, care conditioneaza in mod evident rambursarea taxei aferente achizitiilor de alocarea lor unor destinatii precise, anume stabilite de lege. Dimpotriva, prin utilizarea acestei sintagme, legiuitorul a dorit sa intareasca **legatura directa si imediata care trebuie sa existe intre achizitii si utilizarea lor propriu-zisa.**

2. Invocarea dreptului de deducere a TVA prin faptul ca a pus la dispozitia organelor de control toate probele necesare, nu poate fi retinuta in solutionarea favorabila a cauzei, intrucat, astfel cum a fost retinut anterior:

- facturile nu contin detalii privind modalitatea de realizare a contractelor;

- societatea nu a facut dovada ca au fost intocmite rapoarte detaliate de activitate sau orice alte documente din care sa rezulte tarifele practicate si modalitatea de stabilire a valorii facturate; mai mult, in cuprinsul contractelor (pct. 4.1) se mentioneaza expres ca "executantul va emite lunar una sau mai multe facturi reprezentand **contravaloarea serviciilor prestate, pe baza raportului de activitate**"; or, asa cum am aratat anterior, rapoartele de activitate cuprind o simpla insiruire de activitati si numarul total de ore alocate, aceste elemente nefiind suficiente pentru a justifica faptul ca serviciile facturate au si fost prestate efectiv in folosul propriilor operatiuni;

- simpla prezentare a contractelor de prestări de servicii, a facturilor emise în baza acestora si a unor rapoarte de activitate care nu prezinta in detaliu modalitatea de realizare a contractului, nu este suficientă pentru a justifica deducerea taxei pe valoarea adăugată, întrucât așa cum s-a reținut mai sus, taxa pe valoarea adăugată devine exigibilă **numai în măsura în care** societatea **justifică cu documente:**

*A – realitatea prestarii serviciilor achizitionate:*

*B - numarul de ore prestate pentru fiecare operatiune in parte si zilele cand au fost prestate, in rapoartele anexate nefiind mentionat decat numarul total de ore alocate pentru fiecare operatiune in perioada pentru care s-a emis factura (de exemplu, 16.07.2012 - 31.07.2012);*

*C - resursele umane si materiale folosite in vederea prestarii serviciilor in cauza;*

*D - modalitatea de calcul a tarifelor stabilite pentru serviciile prestate facturate.*

s.a.

3. Potrivit doctrinei, încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”.

Astfel, având în vedere cele reținute de mai sus, întrucât contestatara este cea care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatarei.**

Se reține, totodată, că sarcina probei nu implică un drept al acesteia, ci un imperativ al interesului personal al acesteia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Fata de cele mai sus prezentate, contestatia formulata de **SC x SA**, prin lichidator judiciar x, urmeaza a se respinge ca neintemeiata si nesustinuta cu documente in ceea ce priveste TVA in suma de x lei, individualizata prin Decizia de

impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-MJ x emisa de AFCM Bucuresti.

**3.2 Referitor la accesoriile aferente TVA in suma totala de x lei (x lei = dobanzi/majorari de intarziere aferente TVA + x lei = penalitati de intarziere aferente TVA):**

***Cauza supusa solutionarii este daca organele de inspectie fiscala au stabilit corect suplimentar de plata accesorii in suma de x lei, in conditiile in care la pct. 3.1 al prezentei decizii s-a stabilit ca fiind datorat debitul reprezentand TVA contestata, iar societatea nu a depus documente sau situatii din care sa rezulte un alt mod de calcul al accesoriilor.***

**In fapt**, prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-MJ x emisa de AFCM Bucuresti, s-au calculat accesorii aferente TVA in suma totala de x lei (x lei = dobanzi/majorari de intarziere aferente TVA + x lei = penalitati de intarziere aferente TVA), pentru perioada 26.09.2012 - 14.01.2013.

**In drept**, potrivit dispozitiilor art. 119, art. 120 si art. 120<sup>1</sup> din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata:

« **Art. 119 (1)** Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere. »

« **Art.120 (1)** Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

**(2)** Pentru diferențele suplimentare de creanțe fiscale rezultate din corectarea declarațiilor sau modificarea unei decizii de impunere, dobânzile se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței creanței fiscale pentru care s-a stabilit diferența și până la data stingerii acesteia inclusiv. »

« **Art. 120<sup>1</sup> (1)** Plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere datorată pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale principale. «

Avand in vedere prevederile legale de mai sus, rezulta ca pentru neachitarea la scadenta a obligatiilor de plata se datoreaza dupa acest termen dobanzi si penalitati de intarziere. In cazul diferentelor suplimentare de creante fiscale stabilite de organele de inspectie fiscala dobanzile de intarziere se datoreaza începând cu ziua imediat următoare scadentei creantei fiscale pentru care s-a stabilit diferenta si pâna la data stingerii acesteia inclusiv.

Referitor la accesoriile contestate in suma de x lei (x lei = dobanzi/majorari de intarziere aferente TVA + x lei = penalitati de intarziere aferente TVA), individualizate prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata de inspectia fiscala nr. F-MJ x emisa de AFCM Bucuresti, se retine ca stabilirea acestor obligatii de plata in sarcina societatii reprezinta masura accesorie in raport cu debitul.



In conditiile in care, pe de-o parte, la pct. 3.1 al prezentei decizii s-a dispus respingerea contestatiei cu privire la debitul reprezentand TVA contestata, iar pe de alta parte societatea nu a depus documente sau situatii din care sa rezulte un alt mod de calcul al accesoriilor, rezulta ca in temeiul principiului de drept "accessorium sequitur principale", urmeaza a se respinge ca neintemeiata contestatia formulata si cu privire la accesoriile in suma totala de x lei (x lei = dobanzi/majorari de intarziere aferente TVA + x lei = penalitati de intarziere aferente TVA).

Pentru considerentele aratate mai sus si in temeiul art. 145, art. 146 si art. 156 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct. 45 alin. (2) si pct. 79 alin (1) din HG nr. 44/2004, art. 119, art. 120 si art. 120<sup>1</sup>, art. 216 alin 1 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata

### **DECIDE**

Respinge ca neintemeiata si nesustinuta cu documente contestatia formulata de **SC x SA**, prin lichidator judiciar x, impotriva Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-MJ x, prin care s-au stabilit obligatii de plata in suma totala de x lei:

- x lei = TVA;
- x lei = dobanzi/majorari de intarziere aferente TVA;
- x lei = penalitati de intarziere aferente TVA.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata in termen de 6 luni de la data comunicarii la Curtea de Apel Bucuresti.